

1. INLEIDING

Beste Lezers,

In dit luik van mijn website stel ik jullie de vertaling voor van een keuze uit mijn korte Duitse verhalen. De verhaaltjes werden geschreven tussen de jaren 2000 en 2003 en handelen meestal over plezierige gebeurtenissen uit mijn eerste huwelijk met Kris Lamens uit Tienen (stad tussen Leuven en Luik). Voor diegenen die ons als paar niet hebben gekend, moet ik jullie een korte inhoud geven van de tijd, waarin dit gebeurde, en van de evenementen die ons huwelijksleven bewogen hebben.

Mijn echtgenote, ‚Kris‘, die ik in oktober 1963 huwde, stierf in mei 1999, na vijfendertig jaren huwelijk. We zijn beide Vlamingen en onze moedertaal is dus Nederlands. In 1968 verhuisden we naar Darmstadt, een middelgrote stad tussen Frankfurt aan de Main en Heidelberg. Ik kon me toen praktisch niet in het Duits verstaanbaar maken en mijn vrouw moest van nul beginnen. In het controle centrum van de Europese ruimtevaart, waar ik een job gevonden had, was de voertaal Engels. In 1970 werd onze zoon Boris in de Kliniek van de stad Diest (Vlaams Brabant) geboren.

Daar een introductie van ons, als paar, in de verhaaltjes als dusdanig ontbreekt, kan het voor jullie moeilijk zijn de verschillende situaties en onze manier van reageren en gedragen voor te stellen. Alhoewel we een opvallende eenheid moeten uitgestraald hebben, waren we toch zeer verschillend niet alleen in grootte, maar ook in karakter en temperament. Mijn duidelijk grotere echtgenote had graag het spotlicht op haar gericht en kon onverwacht een gesprek, zelfs in kleinere kring, in een cabaretvoorstelling omtoveren. Ik ben daar eerder een beetje terughoudender en rationeel, en doe graag mee indien het om plezier maken gaat, ook al word ik daarbij al wel eens in de maling genomen. Maar een grappenmaker ben ik heus niet. Daarom heb ik 'de verhalen van mijn vrouw' en 'Mijn verhalen' in het begin geplaatst om de tegenstellingen tussen ons beide vanaf onze kinderjaren verder duidelijk te maken.

De vertellingen volgen elkaar niet helemaal chronologisch op en zijn tamelijk onafhankelijk van elkaar. De Verhaaltjes, die met rouwgevoelens belast zijn, in verband met het overlijden van mijn vrouw, werden niet vertaald, behalve het overlijdensgebeuren zelf.

Waarom schreef ik deze korte verhaaltjes? Direct na het overlijden van mijn vrouw wou ik 'het vergeten' bij mij en onze vrienden tegenhouden. Het verwerken van mijn verlies was zeker geen bewuste drijfveer om die vele anekdoten neer te schrijven. Belangrijk was echter mijn beslissing om na de dood van mijn vrouw in Duitsland te blijven wonen en niet in het jaar 2000 naar

mijn 'Heimat' terug te keren, zoals we het samen gepland hadden. Daardoor was ik verplicht Duits te leren schrijven, want na heel korte tijd zou ik niemand meer hebben gehad, die mijn Duitse brieven had kunnen verbeteren. Mijn zoon, die in Duitsland gestudeerd heeft, was sinds lang uit den huize en, eens gepensioneerd, is er geen secretaresse of Duitse collega meer die men tussendoor kan vragen een of ander Duits schriftstuk te verbeteren. Mijn verhaaltjes zijn dus eigenlijk mijn eerste oefeningen in het geschreven Duits. Mijn opstelletjes moesten dan allemaal maand voor maand met uiterste nauwkeurigheid verbeterd worden. Zo min of meer Duits spreken is voor een Vlaming snel geleerd, maar schrijven is een hele klus met al die uitgangen van de adjectieven (bijvoeglijke naamwoorden) variërend met naamval en geslacht van het daarbij horende zelfstandig naamwoord, en verder het strikte gebruik van de vele nodige komma's die in het Nederlands veelal in de loop van meerdere spellingsaanpassingen weggevallen zijn.

Het verheugt mij, nu, nadat een deel van de Duitse verhalen vertaald zijn, voor mij ook in het Nederlands een spiegel te zien van de samenleving en het eenvoudig huwelijksleven dat de stempel draagt van de christelijk avondlandse (westeuropese) cultuur van de tweede helft van de twintigste eeuw. Een epoeche waarin op zeer korte tijd, door het opkomen van de antibabypil, waarschijnlijk de grondigste revolutie in de gemeenschapsmoraal aller tijden heeft plaats gehad. In de hedendaagse geglobaliseerde wereld weet men daarenboven dat, niet alleen vroeger maar ook nu nog, het huwelijksleven er elders heel anders uitziet.

Veel leesplezier.

Luc Fraiture

december 2010